

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi väliaikaisesta pankkiverosta sekä laeiksi elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 16 §:n ja verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain 18 ja 20 §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki väliaikaisesta pankkiverosta. Talletuspankeilta kerättäisiin pankkiveroa, joka suoritettaisiin valtiolle. Pankkiveron suuruus perustuisi talletuspankin vakavaraisuuslaskennan mukaisten riskipainotettujen erien määrään edeltävän kalenterivuoden lopussa. Laki olisi määräaikainen siten, että pankkiveroa kerättäisiin verovuosina 2013—2015, kuitenkin siten, että laki ei olisi yhtä aikaa voimassa mahdollisesti voimaan tulevan kriisinhallintaa koskevan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin mukaisen sääntelyn kanssa.

Elinkeinotulon verottamisesta annettuun lakiin lisättävän säännöksen mukaan pankki-

vero ei olisi verotuksessa vähennyskelpoinen erä. Verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annettuun lakiin lisättäisiin säännökset, joiden nojalla Verohallinto voisi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa verotustietoja Finanssivalvonnalle lausunnon antamista varten pankkiveroa koskevassa asiassa.

Esitys liittyy valtion vuoden 2013 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Lait on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 2013 alusta. Väliaikaisesta pankkiverosta annettu laki olisi voimassa 31 päivään joulukuuta 2015.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ.....	1
SISÄLLYS.....	2
YLEISPERUSTELUT.....	3
1 NYKYTILA JA KESKEISET EHDOTUKSET.....	3
1.1 Nykytila.....	3
Lainsäädäntö eräissä Euroopan unionin jäsenvaltioissa.....	3
Direktiiviehdotus pankkien kriisinhallinnasta.....	4
1.2 Keskeiset ehdotukset.....	5
Yleistä.....	5
Pankkivero.....	5
Verovelvollinen.....	6
Verotusmenettely ja muutoksenhaku.....	6
Pankkivero valtion talousarviossa.....	6
2 ESITYKSEN VAIKUTUKSET.....	6
2.1 Taloudelliset vaikutukset.....	6
2.2 Vaikutukset hallinnossa.....	7
3 ASIAN VALMISTELU.....	7
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT.....	8
1 LAKIEHDOTUSTEN PERUSTELUT.....	8
1.1 Laki väliaikaisesta pankkiverosta.....	8
1.2 Laki elinkeinotulon verottamisesta.....	12
1.3 Laki verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta.....	12
2 VOIMAANTULO.....	13
LAKIEHDOTUKSET.....	14
Laki väliaikaisesta pankkiverosta.....	14
Laki elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 16 §:n muuttamisesta.....	18
Laki verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain 18 ja 20 §:n muuttamisesta.....	19
LIITTEET.....	20
RINNAKKAISTEKSTIT.....	20
Laki elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 16 §:n muuttamisesta.....	20
Laki verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain 18 ja 20 §:n muuttamisesta.....	21

YLEISPERUSTELUT

1 Nykytila ja keskeiset ehdotukset

1.1 Nykytila

Viime vuosien finanssikriisistä valtioille aiheutuneiden kustannusten johdosta G20-tasolla ryhdyttiin keskustelemaan siitä, tulisi sopia yhteisesti pankeilta säännöllisesti perittävästä maksusta tai verosta, jonka avulla voitaisiin etukäteen kerätä varoja tulevien kriisien kustannuksiin. G20-tasolla aloitettu keskustelu johti nopeasti toimenpiteisiin useissa Euroopan maissa. Pääministeri Jyrki Kataisen hallituksen ohjelman mukaan Suomessa otetaan käyttöön pankkivero. Tällä hetkellä ei kuitenkaan ole olemassa eri valtioiden yhdenmukaista linjaa vakaussmaksusta tai pankkiverosta.

Lainsäädäntö eräissä Euroopan unionin jäsenvaltioissa

Useat valtiot ovat finanssikriisin seurauksena viime vuosina ottaneet käyttöön vakaussmaksun tai pankkiveron. Kukin valtio on tehnyt päätökset omista lähtökohdistaan. Sen vuoksi yhdenmukaista linjaa maksun perusteesta, maksun suuruudesta tai kerättyjen varojen käyttötarkoituksesta ei ole ollut. Lisäksi osa järjestelmistä on pysyviä, osa määräaikaisia. Maksun tai veron tavoitteena on ollut joko kerätä rahoituslaitoksilta takaisin varoja, joita on käytetty markkinoiden vakauden ylläpitämiseen, tai varautua kerättävillä varoilla rahoitusmarkkinoiden kriisinhallintaan.

Ensimmäisenä vakaussmaksusta päätti Ruotsi lokakuussa 2009. Vakaussmaksu (*stabilitetsavgift*) on ollut vuodesta 2011 lähtien 0,036 prosenttia vuosittain pankin ja muun luottolaitoksen taseen mukaisista veloista vähennettynä talletussuojan piirissä olevilla talletuksilla, konsernin sisäisillä veloilla ja omalla pääomalla. Maksu kerätään vakaussrahaan, josta varat siirretään valtion velkojen lyhentämiseen. Samalla valtio on sitoutunut palauttamaan varat rahastolle, jos niitä tarvitaan rahoitusmarkkinoiden vakauden ylläpitämiseksi. Tavoitteena on, että rahaston

varat olisivat 2,5 prosenttia bruttokansantuotteesta vuonna 2023.

Saksassa kaikki pankit ovat maksaneet vakaussmaksua (*Bankenabgabe*) vuodesta 2011. Maksun tulee heijastaa pankin systeemistä riskiä. Se puolestaan määrittää pankin velkojen määrän perusteella. Veloista vähennetään kuitenkin talletussuojan piirissä olevat talletukset ja oma pääoma. Maksun suuruus riippuu pankin koosta. Jos pankin maksu-perusteiset velat ovat alle 10 miljardia euroa, maksu on 0,02 prosenttia. Velkojen ollessa 10 ja 100 miljardin välillä, maksu on 0,03 prosenttia. Yli 100 miljardin euron veloista maksu on 0,04 prosenttia. Johdannaisille määrätään oma maksu, joka on 0,00015 prosenttia johdannaisten vastaravasta. Maksu ei kuitenkaan voi olla enempää kuin 15 prosenttia vuoden voitosta, muttei vähempää kuin 5 prosenttia pääsäännön mukaisesta maksusta. Maksuun liittyvän kannusteen toivotaan vähentävän systeemistä riskiä. Pysyväksi suunniteltu maksu kerätään pankkien vakauden turvaamiseksi perustettuun rahastoon.

Ranskassa on käytössä pankkivero, jonka tuotto menee suoraan valtiontalouden tarpeisiin. Maksu perustuu pankin vakavaraisuuslaskennan omien varojen vähimmäismäärään. Vuosittainen maksu on edellä mainituista veroista 0,25 prosenttia. Myös Itävallassa, Portugalissa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Hollannissa on otettu käyttöön valtion budjettiin tuloutettava pankkivero tai maksu. Itävallassa kerätään vuosina 2012–2017 25 prosenttia ylimääräistä maksua, joka menee vakaussrahaan. Näissä maissa vero perustuu pankkien ja luottolaitosten taseen velkoihin oikaistuna tietyillä erillä.

Tyypillistä eurooppalaisille järjestelmille on, että kotimaisen pankin ulkomainen sivuliike kuuluu maksun perusteeseen. Eroavaisuutta on kuitenkin sen suhteen, kohdiste-taanko maksu maassa toimiviin ulkomaisten pankkien sivuliikkeisiin. Esimerkiksi Ruotsissa, Saksassa ja Ranskassa maksu tai vero kohdistuu kotimaisiin toimijoihin, jolloin Euroopan talousalueella toimivien pankkien sivukonttorit eivät kuulu isäntävaltion vaan ko-

tivaltion verotuksen piiriin. Tytärypankit sitä vastoin voivat kuulua sijaintivaltionsa verotuksen piiriin. Toisaalta esimerkiksi Yhdistynyt kuningaskunta, Itävalta ja Hollanti verottavat myös maassa toimivia ulkomaisten pankkien sivukonttoreita. Hollannissa verovelvollisten sivukonttoreiden määrää rajoituu kuitenkin muutamaaan, mikä johtuu 20 miljardin euron alarajasta veropohjassa. Eroavaisuutta eri valtioiden välillä voi olla myös sen suhteen, perustuuko maksu tai vero konsernitason lukuihin vai yksittäistä yhtiötä koskeviin lukuihin.

Tanskassa perustettiin lokakuussa 2008 Rahoitusvakaus -niminen valtion omistama yhtiö (Finansiel Stabilitet) turvaamaan Tanskan rahoitusmarkkinoiden vakautta valtion ja pankkisektorin tekemän sopimuksen ja uuden lain (lov om finansiel stabilitet) mukaisesti. Yhtiön tehtävänä on elinkelvottomien pankkien toiminnan hallittu lopettaminen. Yhtiölle mahdollisesti aiheutuvista tappioista pankit kattavat enintään 35 miljardia Tanskan kruunua, mikä vastaa 2 prosenttia bruttokansantuotteesta. Jos tappiot ovat suuremmat, valtio vastaa niistä. Vuonna 2010 pankkien tappiotakausten enimmäismäärä rajattiin 25 miljardiin Tanskan kruunuun. Samalla valtion ja pankkisektorin välinen sopimus umpeutui alkuperäisen sopimuksen mukaisesti. Kunkin pankin takaus- ja maksuosuus määräytyi oman pääoman määrän mukaan. Rahoitusvakaus on ottanut haltuunsa vuoden 2011 loppuun mennessä 11 pankkia. Tällä hetkellä Tanskassa ei kerätä pankeilta maksuja.

Direktiiviehdotus pankkien kriisinhallinnasta

Komissio antoi 6 päivänä kesäkuuta 2012 ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinhallintakehyksestä sekä neuvoston direktiivien 77/91/ETY ja 82/891/ETY, direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY ja 2011/35/EU ja asetuksen (EU) n:o 1093/2010 muuttamisesta (KOM(2012) 280 lopullinen), jäljempänä *kriisinhallintadirektiivi*. Ehdotetun kriisinhallintadirektiivin edellyttämiä kansallisia säännöksiä on pääsääntöisesti sovellettava vuo-

den 2015 alusta. Komissio toteaa ehdotuksessaan, että finanssikriisi on vakavasti koetellut kansallisten viranomaisten ja Euroopan unionin viranomaisten kykyä hallita ongelmia pankkitoimintaa harjoittavissa laitoksissa. Samalla rahoitusmarkkinat EU:ssa ovat kytkeytyneet siten, että yhdessä jäsenvaltiossa syntyneet ongelmat nopeasti leviävät muihin jäsenvaltioihin. Tämän vuoksi komissio käynnisti suunnitelmat finanssialaa koskevan EU:n kriisinhallintakehikon säätämiseksi.

Komission mukaan tarvitaan tehokas politiikkakehys, jolla laitosten epäonnistumiset voidaan hallita tarkoituksenmukaisella tavalla ja estää epäonnistumisten tartunta muihin laitoksiin. Tilanteen korjaamiseksi komissio ehdottaa säädettäväksi direktiivin, jossa on kolme keskeistä osa-aluetta: ensinnäkin valmistelevat ja ennalta ehkäisevät toimenpiteet, toiseksi varhainen puuttuminen ja kolmanneksi kriisinhallintakehikon säätämiseksi.

Direktiivi koski luottolaitoksia, niin sanotun omien varojen direktiivin (2006/49/EY) soveltamisalan piiriin kuuluvia sijoituspalveluyrityksiä, niin sanotussa luottolaitosdirektiivissä (2006/48/EY) tarkoitettuja rahoituslaitoksia, eräitä muita omistusyhteisöjä ja osin myös Euroopan talousalueen ulkopuolisissa valtioissa toimiluvan saaneiden luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten EU:n alueella sijaitsevia sivuliikkeitä.

Direktiivillä perustettaisiin kriisinhallintakehikon rahoitusjärjestelyjen eurooppalainen järjestelmä. Se muodostuisi kansallisista rahoitusjärjestelyistä, kansallisten järjestelyjen välisestä lainauksesta sekä ryhmäkriisinhallintakehikon sovellettavista kansallisten rahoitusjärjestelyjen keskinäistämistä. Rahoitusjärjestelyjen keskinäistämistä. Rahoitusjärjestelyjen varoja saa käyttää ainoastaan kriisinhallintakehikon viranomaisen direktiivissä määriteltyihin kriisinhallintakehikon tarkoituksiin. Rahoitusjärjestelyjen tavoitteena on se, että veronmaksajien varoja ei jouduttaisi tulevissa kriiseissä käyttämään kriisistä aiheutuvien toimenpiteiden rahoittamiseen. Järjestelyyn olisi kymmenessä vuodessa kerättävä varoja vähintään määrä, joka vastaa yhtä prosenttia jäsenvaltiossa toimiluvan saaneiden luottolaitosten suojatuista talletuksista. Varat kerättäisiin vähintään vuotuisina maksuina jäsenvaltiossa toimiluvan saaneilta laitoksilta. Direktiiviehd-

dotuksessa laitoksella tarkoitetaan luottolaitoksia ja sijoituspalveluyrityksiä. Maksut pohjautuisivat laitosten riskiprofiiliin. Laitosten olisi suoritettava jälkikäteen ylimääräisiä maksuja, jos järjestelyn varat eivät riitä kriisratkaisun rahoittamiseen.

1.2 Keskeiset ehdotukset

Yleistä

Hallitus on päätenyt esittämään tässä vaiheessa mahdollisimman yksinkertaista ratkaisua väliaikaiseksi pankkiveroksi. Yksinkertaista ratkaisua puoltaa esitetty lain lyhyt voimassaoloaika ja tavoite saattaa laki voimaan jo vuoden 2013 alusta.

Ehdotuksen mukainen pankkivero suoritettaisiin valtiolle eikä vero olisi tuloverotuksessa vähennyskelpoinen, joten valtiontalouden tulot lisääntyisivät veron määrällä.

Pankkiverolla on tarkoitus kerätä varoja etukäteen mahdollisten uusien rahoitusmarkkinaongelmien varalta. Tällä halutaan rajata veronmaksajien vastuita mahdollisissa tulevaisissa pankkikriiseissä. Hallitus varautuu siihen, että pankkiveron tuotto lähtökohtaisesti siirrettäisiin myöhemmin kotimaisiin kriisratkaisutarkoituksiin. Jos komission antaman kriisinhallintadirektiiviehdotuksen osalta päästään unionin tasolla ratkaisuun, varojen käytöstä päätettäisiin direktiivin ohjaamalla tavalla.

Koska unionin tasolla vakausrahastoratkaisua ei ole vielä olemassa, valtion talousarviossa pankkiveron tuottoa vastaava määrä kirjattaisiin siirtomäärärahana budjettiin.

Valmisteilla olevassa kriisinhallintadirektiivissä on tarkoitus määritellä unionin tasolla yhdenmukaiset periaatteet ja kriteerit kriisinhallintarahastojen maksujen keräämiselle. Direktiiviehdotuksen mukaan direktiivin edellyttämiä kansallisia säännöksiä olisi pääsääntöisesti sovellettava vuoden 2015 alusta. Ehdotettu pankkivero ei ole tarkoitettu olemaan voimassa yhtä aikaa direktiivin mukaisen mallin kanssa. Koska ei kuitenkaan ole täyttä varmuutta siitä, milloin direktiivin osalta päästään ratkaisuun ja milloin direktiivin mukainen lainsäädäntö olisi voimassa, pankkiverosta annetulle laille ehdotetaan kolmen vuoden määräaika eli lakia sovellet-

täisiin verovuosina 2013—2015. Jos komission antaman kriisinhallintadirektiiviehdotuksen pohjalta unionin tasolla päästään ratkaisuun siten, että direktiivin mukainen lainsäädäntö pantaisiin täytäntöön kansallisesti jo vuoden 2015 alusta lukien, ehdotettu laki vastaavasti kumottaisiin.

Kriisinhallintadirektiivin käsittelyn etene- misestä riippumatta valtiovarainministeriössä on tarkoituksena aloittaa vakausmaksua koskevan kansallisen lainsäädännön valmistelu. Valmistelussa otetaan huomioon yhteensopi- vuus muiden Euroopan maiden vakausmak- sujen tai pankkiverojen kanssa. Jos unionin tasolla ei päästä kriisinhallintadirektiiviehdotuksen pohjalta yhtenäiseen ratkaisuun, korvautuisi ehdotettu pankkivero kansallisella vakausmaksulla.

Esityksen tavoitteena on myös lisätä pankkien välistä neutraalisuutta Pohjoismaiden välillä. Suomen pankkimarkkinoilla on kaksi merkittävää pankkia, jotka ovat ulkomaisen pankkikonsernin tytäryrityksiä. Ruotsissa pankeilta kerätään vakausmaksua ja Tanskassa pankeilta on kerätty aiemmin yhteensä noin 25 miljardin Tanskan kruunun maksut rahoitusmarkkinoiden tervehdyttämiseksi.

Koska pankkikonsernin sisällä tase-erien siirtäminen rajojen yli on varsin yksinkertaista, ei ole perusteltua, että Suomi tarjoaisi ulkomaisille pankkikonserneille kannusteita tehdä tasesiirtoja verotuksen tai vakausmaksun perusteella.

Pankkivero

Esityksessä ehdotetaan, että Suomessa otettaisiin käyttöön vuosittain maksettava pankkivero, joka perustuisi vakavaraisuuslaskennan mukaisten riskipainotettujen erien yhteismäärään, jäljempänä *riskipainotettujen erien määrä*. Riskipainotettujen erien määrä muodostaa osan pankkien vakavaraisuuden laskennan tunnusluvusta, jotka pankin on ilmoitettava niiden toimintaa valvovalle Finanssivalvonnalle. Riskipainotetuissa erissä otetaan huomioon luottoriski, toiminnalliset riskit, valuutta- ja hyödykeriskit ja kaupankäyntivarastoon liittyvät riskit. Pankin vakavaraisuussuhde muodostuu pankin omien varojen suhteesta riskipainotettuihin eriin.

Veron määrä olisi kiinteä 0,125 prosenttia riskipainotettujen erien määrästä. Tavoitteena on, että vero heijastaisi kunkin talletuspankin potentiaalista riskiä markkinoiden vakaudelle, joten vähäriskistä toimintaa harjoittavien pankkien vero olisi keskimääräistä pienempi.

Verovelvollinen

Pankkiverovelvollisia olisivat suomalaiset talletuspankit. Verovelvollisuuden ulkopuolelle jäisivät ulkomaisten pankkien Suomessa toimivat sivuliikkeet. Tämä sen vuoksi, että vältettäisiin ulkomaisten pankkien Suomessa toimivien sivuliikkeiden joutuminen kaksinkertaisen maksun tai veron kohteeksi. Suomalaisien pankkien ulkomaiset sivuliikkeet ovat puolestaan osa pääliikettä ja kuuluisivat siten veron soveltamisalaan. Ehdotettu malli vastaa tältä osin Ruotsin mallia vakausmaksusta.

Komission ehdottaman kriisinhallintadirektiivin tullessa voimaan maksuvelvollisten joukko määräytyisi direktiivissä määritellyin periaattein. Ehdotettu sääntely vastaisi kuitenkin direktiiviehdotuksen mallia siinä suhteessa, että Euroopan talousalueella kotipaikkaa pitävien ulkomaisten pankkien Suomessa olevat sivuliikkeet eivät olisi verovelvollisia.

Verotusmenettely ja muutoksenhaku

Pankkivero olisi oma-aloitteisesti suoritettava vero. Veron peruste olisi talletuspankilla edellisen kalenterivuoden päättyessä olleiden riskipainotettujen erien riskipainotettu määrä. Talletuspankeilla on velvollisuus ilmoittaa vakavaraisuuslaskennan tunnusluvut neljännesvuosittain Finanssivalvonnalle, jolloin yksi ilmoitus koskee tilannetta kalenterivuoden päättyessä. Näin ollen on selkeää ottaa veron määräytymisen perusteen ajankohdaksi sellainen ajankohta, jolta talletuspankit jo nykyisin laskevat ja antavat tiedot. Talletuspankin olisi maksettava vero verovuoden kuluessa huhtikuun loppuun mennessä.

Lakiin sisältyisivät myös muutoksenhakua koskevat säännökset. Veron kannossa noudatettaisiin veronkantolain (609/2005) säännöksiä.

Pankkivero valtion talousarviossa

Valtion talousarviossa pankkiveron tuottoa vastaava määrä kirjattaisiin siirtomäärärahaksi.

Kyse olisi valtion talousarvion sisäisestä rahastoinnista. Talousarvion ulkopuolisen rahaston perustaminen ei olisi tarpeellista. Käytännössä siirtomäärärahoina kerättyjen varojen ja talousarvion ulkopuoliseen rahoitukseen kerättyjen varojen hallinnoinnissa ei ole eroa. Valtiokonttori huolehtii molempien sijoittamisesta samoin periaattein eikä tekninen muoto aiheuta eroa sijoituskohteisiin.

2 Esityksen vaikutukset

2.1 Taloudelliset vaikutukset

Pankkiveron tavoiteltu tuotto olisi vuosittain 170 miljoonaa euroa. Kun veropohjan muodostavat talletuspankkien yhteenlasketut riskipainotetut erät ovat lähes 140 miljardia euroa, tuottotavoite saavutettaisiin 0,125 prosentin maksulla. Pankkivero jakautuisi pankkien kesken niiden riskipainotettujen erien suhteessa.

Talletuspankit toimivat taloudessa rahoituksenvälittäjinä, jotka hankkivat itselleen rahoitusta talletuksilla sekä erilaisilla markkinainstrumenteilla ja jotka käyttävät varat muun muassa luottojen myöntämiseen yrityksille ja kotitalouksille. Pankkivero lisäisi tämän välitystoiminnan kustannuksia, mikä saattaa näkyä uusien lainojen korkomarginaalien ja pankkien asiakkailtaan perimien muiden maksujen nousuna. Niihin kohdistuu jo nyt tuntuvia nousupaineita meneillään olevien sääntelyuudistusten samoin kuin velkakriisin aikaansaaman pankkien oman varainhankinnan kallistumisen vuoksi. Näiden muiden sääntelyuudistusten vaikutuksen lainojen korkomarginaaleihin on arvioitu olevan puolesta prosenttiyksiköstä prosenttiyksikköön. Sääntelyuudistusten ja pankkiveron seurauksena pankkiluottojen kallistuminen voisi heikentää investointeja ja sitä kautta talouden kasvua, mikä näkyy viime kädessä myös valtion ja muiden veronsaajien verotulokertymissä.

Koska pankkiveron kustannusvaikutuksia saattaisi olla käytännössä mahdotonta siirtää

täysimääräisesti uusien luottojen korkomarginaaliin, pankit saattaisivat joutua kannattavuutensa ylläpitämiseksi leikkaamaan myös toimintakulujaan. Täten pankkiverolla voisi olla vaikutuksia myös pankkien henkilökunnan määrään.

Ehdotettu malli saattaisi aiheuttaa paineita pankkien osalta myös yritysjärjestelyihin, joilla olisi vaikutusta veron kertymään. Pankkiveron määräaikaisuuden ja sen, että koko Euroopan tasolla maksun keräämistapa olisi näillä näkymin vuonna 2015 yhdenmuikaistettu, voidaan kuitenkin arvioida pienentävän riskiä tällaisiin yritysjärjestelyihin.

2.2 Vaikutukset hallinnossa

Pankkivero olisi uusi vero, jonka johdosta Verohallinnolle aiheutuisi jossain määrin hallinnollista työtä ja kustannuksia. Verohallinnon arvion mukaan sille aiheutuisi kehittämisvaiheen 500 000 euron kustannukset.

Vuoden 2013 talousarvioesityksen täydennysesityksessä momentilla 28.10.01 Verohallinnon toimintamenot on otettu lisäyksenä

huomioon 200 000 euroa pankkiveron verotustehtävien investointihankkeen kuluina.

Talletuspankkien on ilmoitettava vakavaraisuus Finanssivalvonnalle neljännesvuosittain. Kyseessä on siten erä, jonka talletuspankit jo muutoinkin laskevat ja ilmoittavat Finanssivalvonnalle, jolloin veron perusteen laskennan ja ilmoittamisen osalta talletuspankeille ei tulisi aiheutumaan mainittavaa lisätyötä.

3 Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu valtiovarainministeriössä. Ehdotuksesta on pyydetty lausunnot Finanssivalvonnalta, Finanssialan Keskusliitolta, Verohallinnolta ja Ahvenanmaan maakuntahallitukselta. Lisäksi lausunnot on saatu Elinkeinoelämän keskusliitto EK:lta, Keskuskaupakamarilta, OP-Pohjola osk:lta, Toimihenkilökeskusjärjestö STTK:lta, Säästöpankkiliitto ry:ltä ja Veronmaksajain Keskusliitto ry:ltä.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1 Lakiehdotusten perustelut

1.1 Laki väliaikaisesta pankkiverosta

1 §. Pankkivero. Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi uusi laki verovuosina 2013—2015 suoritettavasta pankkiverosta. Pankkivero suoritettaisiin valtiolle.

2 §. Verovelvollinen. Ehdotuksen mukaan suomalaiset talletuspankit olisivat velvollisia maksamaan pankkiveroa. Talletuspankilla tarkoitettaisiin luottolaitostoiminnasta annetun lain 9 §:n mukaista talletuspankkia. Selvyyden vuoksi pykälässä todettaisiin, että verovelvollisuus koskisi suomalaisia talletuspankkeja. Verovelvollisuuden ulkopuolelle jäisivät ulkomaisten talletuspankkien Suomessa toimivat sivuliikkeet. Ulkomaisten pankkikonsernien suomalaiset tytäryhtiöt olisivat verovelvollisia.

Pankkiveroa olisi velvollinen suorittamaan talletuspankki, joka harjoittaa talletuspankki-toimintaa verovuoden alkaessa. Verovelvollisuus ja verovelvollinen määräytyisi siten verovuoden alkamishetken eli kalenterivuoden alun tilanteen mukaan. Yritysjärjestelyssä vastaanottavana osapuolena olevan yhteisön vastuusta verovuoden pankkiverosta säädettäisiin 13 §:ssä.

3 §. Verovuosi. Pankkiveron verovuodeksi säädettäisiin kalenterivuosi.

4 §. Pankkiveron määrä. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin verovuodelta suoritettavan pankkiveron määrästä, joka olisi 0,125 prosenttia vakavaraisuuslaskennan mukaisten riskipainotettujen erien määrästä. Talletuspankin vakavaraisuuslaskennassaan soveltamalla talletuspankin riskipainotettujen erien määrällä tarkoitettaisiin pykälässä luottolaitostoiminnasta annetun lain (121/2007) 57—65 §:n mukaisesti laskettavaa yhteismäärää, jonka perusteella 55 §:n 1 momentissa tarkoitettujen riskien kattamiseksi vaadittava omien varojen vähimmäismäärä lasketaan. Riskipainotetuissa erissä otetaan siten huomioon luottoriski, toiminnalliset riskit, valuutta- ja hyödykeriskit ja kaupankäyntivarastoon liittyvät riskit. Säännöksen tultua kumotuksi parhaillaan EU:ssa neuvoteltavana olevan luottolaitosten vaka-

varaisuuslaskentaa koskevan EU-asetuksen johdosta, pykälässä tarkoitettu määrä laskettaisiin asetuksen 3 osan säännösten mukaisesti.

Pykälän 2 momentin mukaan riskipainotetut erät otettaisiin pankkiveron määräytymisen perusteeksi verovuotta edeltävän kalenterivuoden päättymishetken mukaisena. Esimerkiksi verovuoden 2013 pankkiveron suuruus määräytyisi talletuspankilla 31 päivänä joulukuuta 2012 olleiden riskipainotettujen erien määrän mukaan.

Luottolaitostoiminnasta annetun lain 148 §:n mukaan talletuspankin tilikausi on kalenterivuosi. Ainoastaan toimintaa aloitettaessa tai lopetettaessa tilikausi voi olla lyhyempi tai pidempi, kuitenkin enintään 18 kuukautta. Jos talletuspankki aloittaisi toimintansa esimerkiksi 1 päivänä marraskuuta 2013 ja ensimmäinen tilikausi päättyisi 31 päivänä joulukuuta 2014, talletuspankki maksaisi pankkiveroa ensimmäisen kerran verovuonna 2014 sillä 31 päivänä joulukuuta 2013 olleiden riskipainotettujen erien määrän mukaan.

5 §. Toimivaltainen viranomainen. Pykälän nojalla Verohallinnon tehtävänä olisi pankkiveron suorittamisen valvonta, veron maksuunpano ja palauttaminen sekä veronkanto.

6 §. Pankkiveron maksaminen ja ilmoittaminen. Pankkivero olisi luonteeltaan omaaloitteinen vero. Verovelvollisen olisi itse laskettava suoritettavan veron määrä ja maksettava se Verohallinnolle. Verovelvollinen ilmoittaisi veron perusteena olevat tiedot Verohallinnolle lähtökohtaisesti viestitietona maksaessaan veron tilisiirtona. Tarkoituksena on, että Verohallinnolle ilmoitettaisiin verovelvollisen ja verovuoden yksilöivien tietojen ohella ainakin tiedot riskipainotettujen erien määrästä, josta vero on laskettu. Kuluvan verovuoden vero olisi maksettava ja ilmoitus tehtävä viimeistään huhtikuun 30 päivänä. Esimerkiksi verovuoden 2013 pankkivero olisi maksettava ja ilmoitus tehtävä viimeistään 30 päivänä huhtikuuta 2013. Verohallinto antaisi tarkemmat määräykset veron maksettavasta ja ilmoitettavista tiedoista.

7 §. Veron maksuunpano. Pykälässä säädettäisiin tilanteista, joissa Verohallinto jou-

tuisi maksuunpanemaan veron. Pykälän 1 momentin mukaan Verohallinto määräisi veron verovelvollisen maksettavaksi, jos veroa ei olisi suoritettu 6 §:ssä säädettyssä määräajassa tai sen jälkeen ennen veron maksuunpanoa, jolloin verolle määrättäisiin myös veronlisäystä.

Pykälän 2 momentin mukaan Verohallinto määräisi veron veronlisäyksineen myös siinä tapauksessa, että verovelvollinen on tehnyt 14 §:ssä tarkoitetun hakemuksen aiheettomasti suoritettua veron palauttamisesta, mutta osoittautuu, että hakemuksen perusteella palautettu vero olisikin tullut suorittaa. Veron määräämisen edellytyksenä olisi tällöin se, että veroa on palautettu aiheettomasti verovelvollisen antamien virheellisten tai puutteellisten tietojen johdosta.

Pykälän 3 momentin mukaan päätös veron määräämisestä olisi tehtävä viiden vuoden kuluessa asianomaisen verovuoden päättymisestä. Ennen maksuunpanopäätöksen tekemistä Verohallinnon olisi kuultava verovelvollista.

8 §. Arviomaksuunpano. Pykälässä säädettäisiin veron määräämisestä arvioimalla. Verohallinto määräisi veron arvioimalla, jos verovelvollinen on kokonaan laiminlyönyt veron ilmoittamisen tai on ilmoittanut sitä ilmeisesti liian vähän eikä ole kehotuksesta huolimatta antanut veron määräämistä varten tarvittavia tietoja.

9 §. Veronlisäys. Pykälässä säädettäisiin pankkiverolle laskettavasta ja määrättävästä veronlisäyksestä. Jos vero maksettaisiin säädetyn määräajan jälkeen, verovelvollisen olisi veron maksamisen yhteydessä laskettava ja maksettava oma-aloitteisesti myös veronlisäys. Jos verovelvollinen ei olisi oma-aloitteisesti maksanut veronlisäystä, Verohallinto maksuunpanisi veronlisäyksen. Samoin veronlisäys määrättäisiin, jos vero maksuunpanaisiin.

Veronlisäys laskettaisiin veronlisäyksestä ja viivekorosta annetussa laissa (1556/1995) säädettyllä tavalla. Veronlisäys olisi määrältään korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko lisättynä seitsemällä prosenttiyksiköllä. Tämän hetkinen veronlisäyksen määrä on 8,5 prosenttia. Jos Verohallinto määrää verovelvollisen maksettavaksi aiheettomasti palautettua veroa, joka on palautettu

hakijan antamien virheellisten tai puutteellisten tietojen johdosta, veronlisäys laskettaisiin palautuspäivästä veron maksamiselle asetettavaan eräpäivään, viimeksi mainittu päivä mukaan lukien.

10 §. Veronkorotus. Pykälässä säädettäisiin pankkiverolle määrättävästä veronkorotuksesta, joka aiheutuu ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyönnistä. Veronkorotus voitaisiin määrätä, jos verovelvollinen antaa Verohallinnolle pankkiveroa koskevan virheellisen tai olennaisesti puutteellisen ilmoituksen tai tiedon taikka muuten laiminlyö ilmoittamisvelvollisuutensa.

Veronkorotuksen määrä olisi porrastettu ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyönnin vakavuusasteen mukaan. Pykälän 1 momentin mukaan veron määrää voitaisiin korottaa enintään 30 prosentilla, jos verovelvollinen on ilman pätevää syytä antanut ilmoituksen tai muun tiedon tai asiakirjan olennaisesti myöhässä, virheellisenä tai olennaisesti puutteellisena taikka jos verovelvollinen on muutoin laiminlyönyt kokonaan tai osittain ilmoittamisvelvollisuutensa eikä laiminlyöntiä ole pidettävä vähäisenä.

Pykälän 2 momentin mukaan veron määrää voitaisiin korottaa vähintään 20 prosentilla ja enintään 50 prosentilla, jos verovelvollinen on tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta antanut puutteellisen, erehdyttävän tai väärän ilmoituksen, muun tiedon tai asiakirjan taikka jättänyt muutoin ilmoittamisvelvollisuutensa täyttämättä, ja menettely on ollut omiaan aiheuttamaan sen, että veroa olisi jäänyt määräämättä.

Pykälän 3 momentin mukaan veron määrää voitaisiin korottaa vähintään 50 prosentilla ja enintään 100 prosentilla, jos 2 momentissa tarkoitettua verovelvollisen menettelyä ottaen huomioon sillä saavutettavissa oleva hyöty ja asiaan muutoin vaikuttavat olosuhteet on pidettävä törkeänä.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin, että veronkorotus määrättäisiin vain siitä veron määrästä, jota ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyönti on koskenut.

11 §. Valitusosoitus ja maksuunpannun veron maksaminen. Pykälän mukaan veron, veronkorotuksen tai veronlisäyksen maksuunpanoa koskevaan päätökseen olisi liitettävä valitusosoitus. Lisäksi pykälässä säädettäisiin

siin, että maksuunpannun veron eräpäivän määräytymisestä säädettäisiin valtiovarainministeriön asetuksella. Veronkannosta annetun asetuksen (747/2005) 3 §:n 3 momentin mukaan Verohallinnon maksuunpanemat oma-aloitteiset verot ja maksut, jotka eivät kuulu verotililain (604/2009) soveltamisalaan, eräänntyvät maksettaviksi viimeistään kolmen viikon kuluttua veron määräämisestä.

12 §. Veronkanto. Pankkiveron kanto, perintä ja palauttaminen toimitettaisiin siten kuin veronkantolaissa (609/2005) ja sen nojalla säädetään tai määrätään. Pankkiveroon ei siten sovellettaisi verotilimenettelyä.

13 §. Vastuu verosta yritysjärjestelytilanteessa. Ehdotetun 2 §:n mukaan talletuspankki, joka harjoittaa talletuspankkitoimintaa verovuoden alkaessa, olisi velvollinen suorittamaan verovuoden pankkiveron. Ehdotetussa 13 §:ssä säädettäisiin vastaanottavan yhtiön verovastuusta silloin, kun verovelvollinen talletuspankki on ollut luovuttavana osapuolena verovuoden aikana tapahtuneessa yritysjärjestelyssä. Ehdotetun 1 momentin mukaan sulautumisessa ja jakautumisessa vastaanottava yhteisö olisi verovelvollisen ohella vastuussa suoritettavasta pankkiverosta. Vastaanottava yhteisö olisi vastuussa sulautuvan ja jakautuvan pankin pankkiveron koko määrästä.

Pykälän 2 momentissa ehdotetaan, että jos verovelvollinen luovuttaisi verovuoden aikana liiketoimintansa joko kokonaan tai osittain, vastaisi liiketoiminnan vastaanottanut yhteisö siitä osasta verovuonna suoritettavasta pankkiverosta, joka vastaa liiketoiminnan vastaanottaneelle yhteisölle siirtyneiden riskipainotettujen erien suhteellista osuutta liiketoiminnan luovuttaneen talletuspankin riskipainotettujen erien kokonaismäärästä ennen luovutusta.

Pykälän 3 momentin mukaan vastuun toteuttamisesta olisi voimassa mitä siitä veronkantolain 40 ja 41 §:ssä luvussa säädetään. Veronkantolain 40 §:n mukaisesti verovelvollinen ja verosta vastuussa olevat olisivat yhteisvastuullisesti vastuussa veron maksamisesta.

14 §. Aiheettomasti suoritettu vero. Pykälässä säädettäisiin aiheettomasti tai liikaa suoritettua pankkiveron palauttamisesta vero-

velvollisen hakemuksesta. Verovelvollisen olisi tehtävä Verohallinnolle hakemus veron palauttamisesta viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jolta vero on suoritettu.

15 §. Oikaisu verovelvollisen hyväksi. Pykälässä säädettäisiin viranomaisaloitteisesta oikaisusta verovelvollisen hyväksi. Verohallinto oikaisisi pankkiveroa koskevan päätöksensä, jos se valitusta käsitellessään tai muutoin toteaa, että päätös on verovelvollisen vahingoksi virheellinen. Verolainsäädännössä tavanomaisesti säädetyn mukaisesti oikaisua ei kuitenkaan tehtäisi, jos sama asia on jo ratkaistu valitukseen annetulla päätöksellä.

Oikaisupäätös voitaisiin tehdä viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jota oikaistava päätös koskee tai 60 päivän kuluessa oikaistavan päätöksen tekemisestä taikka verovelvollisen näiden määräaikojen kuluessa tekemän vaatimuksen perusteella myöhemminkin.

16 §. Muutoksenhaku hallinto-oikeuteen. Pykälässä säädettäisiin muutoksenhausta Verohallinnon tekemään pankkiveroa koskevaan päätökseen. Päätökseen haettaisiin muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen. Toimivaltainen hallinto-oikeus olisi se hallinto-oikeus, jonka tuomiopiirissä verovelvollisen kotikunta on ollut verovuotta edeltävän vuoden lopussa.

Muutoksenhaun kohteena voisi olla vain Verohallinnon päätös. Sen sijaan jos veroa olisi suoritettu oma-aloitteisesti liikaa ilman, että Verohallinto olisi antanut asiasta päätöksen, verovelvollinen voisi tehdä 14 §:ssä tarkoitetun palautushakemuksen, jolloin Verohallinto palauttaisi aiheettomasti tai liikaa suoritettua veron.

Muutoksenhakuoikeus olisi verovelvollisella ja veronsaajien oikeudenvallontayksiköllä. Verovelvollisen valitusaika olisi viisi vuotta verovuoden päättymisestä, kuitenkin aina 60 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Veronsaajien oikeudenvallontayksikön valitusaika olisi 30 päivää päätöksen tekemisestä.

Ehdotetun 15 §:n mukaan Verohallinto käsittelee valituksen ensin oikaisuasiana. Jos Verohallinto hyväksyisi valituksessa tehdyn vaatimuksen, se oikaisisi valituksenalaisen

päätöksen, ja valitus raukeaisi. Jos vaatimusta ei esimerkiksi hyväksyttäisi kokonaan, Verohallinnon olisi annettava hyväksymättä jääneen valituksen osalta lausuntonsa ja siirrettävä valitus tältä osin hallinto-oikeuden käsiteltäväksi.

Hallinto-oikeuden olisi varattava valituksen ja Verohallinnon lausunnon johdosta joko verovelvolliselle tai Veronsaajien oikeudenvalvontayksikölle tilaisuus vastineen antamiseen riippuen siitä, kumpi on ollut muutoksenhakijana. Tarvittaessa muutoksenhakijalle olisi varattava tilaisuus vastaselityksen antamiseen.

17 §. Muutoksenhaku korkeimpaan hallinto-oikeuteen. Hallinto-oikeuden päätökseen saisi hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntäisi valitusluvan. Valitusoikeus korkeimpaan hallinto-oikeuteen olisi niillä, jotka voivat hakea muutosta Verohallinnon päätökseen. Muutoksenhaussa noudatettaisiin, mitä verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) 70 ja 71 §:ssä säädetään.

18 §. Veron suorittaminen muutoksenhaun aikana. Vero olisi muutoksenhausta huolimatta maksettava säädettyinä aikana.

19 §. Verosta vastuussa olevan muutoksenhakuoikeus. Verosta 13 §:n nojalla vastuussa olevalla olisi sama muutoksenhakuoikeus kuin verovelvollisella.

20 §. Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön kuuleminen ja tiedoksianto. Pykälän mukaan Veronsaajien oikeudenvalvontayksikköä kuultaisiin ja päätös annettaisiin tiedoksi siten, että Veronsaajien oikeudenvalvontayksikölle varataan tilaisuus tutustua verotusasiakirjoihin. Säännös koskisi pankkiveroa koskevan asian käsittelyä Verohallinnossa ja Verohallinnon tekemän päätöksen tiedoksiantoa Veronsaajien oikeudenvalvontayksikölle.

21 §. Päätös Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön pyynnöstä. Pykälässä säädettäisiin päätöksen tekemisestä Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön pyynnöstä. Jos Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö katsoo, että verovelvollisen maksettavaksi olisi määrättävä veroa, veron lisäystä tai veronkorotusta, Verohallinnon olisi yksikön pyynnöstä tehtävä asiassa päätös, johon liitetään valitusosoitus.

22 §. Verotuksen muuttaminen muutoksenhaun perusteella. Pykälässä säädettäisiin verotuksen muuttamisesta, kun muutoksenhaun johdosta vero on poistettu tai sitä on alennettu taikka veroa on määrätty tai korotettu. Vero palautettaisiin tai perittäisiin säädettyine korkoseuraamuksineen.

23 §. Palautettavalle määrälle maksettava korko. Pykälän mukaan veroa palautettaessa maksettaisiin palautettavalle veron määrälle veronkantolain 22 §:ssä säädetty korko. Siten korko maksettaisiin vuotuisena korkona, joka on korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Palautuskorko on kuitenkin aina vähintään 0,5 prosenttia. Tällä hetkellä koron määrä on 0,5 prosenttia. Palautuskorko laskettaisiin siitä päivästä lukien, jolloin verovelvollinen oli maksanut palautettavan veron, veron palautuspäivään.

24 §. Tiedonantovelvollisuus ja verotarkastus. Pykälässä säädettäisiin verovelvollisen tiedonantovelvollisuudesta pankkiveron valvontaa ja maksuunpanoa varten sekä verotarkastuksesta.

Pykälän 1 momentin mukaan verovelvollisen olisi Verohallinnon vaatimuksesta annettava Verohallinnolle veron valvontaa ja maksuunpanoa varten tarvittavat tiedot, asiakirjat ja muu tarpeellinen selvitys pankkiveron suorittamisvelvollisuudesta ja perusteista.

Pykälän 2 momentin mukaan verotarkastukseen sovellettaisiin, mitä verotusmenettelystä annetun lain 14 §:ssä säädetään. Pankkiveroa koskevassa verotarkastuksessa sovellettavat säännökset, oikeudet ja velvollisuudet sekä menettelyt olisivat samanlaiset kuin verotarkastuksessa yleensäkin.

25 §. Verohallinnon tiedonsaanti ja tarkastusoikeus. Pykälässä säädettäisiin sivullisen velvollisuudesta antaa Verohallinnolle tietoja pankkiveroa varten. Verohallinnon oikeudesta saada salassapitosäännösten ja muiden tiedonsaantia koskevien rajoitusten estämättä verotusta tai muutoksenhakua koskevan asian käsittelyä varten tietoja sivulliselta ja viranomaiselta sekä oikeudesta tarkastaa ne asiakirjat, joista sivullisen tiedonantovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja voi olla saatavilla, olisi voimassa, mitä verotusmenettelystä annetun lain 19—25 §:ssä säädetään. Tiedonan-

tovelvollisuus käsittäisi verotusmenettelystä annetun lain 19 ja 20 §:n mukaisen sivullisen ja viranomaisen velvollisuuden antaa Verohallinnon kehotuksesta tietoja yksittäistapa-uksessa.

26 §. Finanssivalvonnan tiedonantovelvollisuus. Pykälässä säädettäisiin Finanssivalvonnan tiedonantovelvollisuudesta pankkiveroa koskevissa asioissa. Pankkivero kohdistuisi talletuspankkeihin, joita Finanssivalvonta valvoo ja pankkiveron perusteena käytettäisiin samoja tietoja, jotka talletuspankit ilmoittavat vakavaraisuusvalvontaa varten Finanssivalvonnalle. Tämän vuoksi on perusteltua, että pankkiverotuksessa voitaisiin tarvittaessa hyödyntää Finanssivalvonnan asian-tuntemusta.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin, että Finanssivalvonnan olisi toimitettava verovalvontaa varten Verohallinnolle luettelo talletuspankeista. Luettelo olisi toimitettava viimeistään tammikuun 31 päivä. Luettelon avulla Verohallinto voisi valvoa, että kaikki pankkiveron suorittamiseen velvolliset suorittavat veron.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin Finanssivalvonnan velvollisuudesta ilmoittaa Verohallinnolle vakavaraisuusvalvonnan yhteydessä havaitsemastaan virheestä riskipainotettujen erien määrässä. Ilmoitusvelvollisuus koskisi kalenterivuoden päättymishetken mukaisia riskipainotettuja eriä, jotka ovat pankkiveron määräytymisen perusteena.

Pykälän 3 momentin mukaan Finanssivalvonnan olisi annettava Verohallinnon pyynnöstä lausuntoja yksilöityjen verovelvollisten pankkiveron suorittamisvelvollisuudesta ja perusteista. Lausunto voisi olla tarpeen esimerkiksi silloin, kun verotuksessa syntyy epäselvyys yksittäisen verovelvollisen verovelvollisuudesta tai siitä, mitä eriä pankkiveron perusteeseen tulee lukea. Jos lausunto koskisi yleisimmin esimerkiksi pankkiveron määräytymisen perusteita, Finanssivalvonta antaisi lausunnon verotusmenettelystä annetun lain 20 §:n 2 momentin nojalla.

27 §. Veron kiertäminen. Pykälä sisältäisi tavanomaisen veron kiertämisen estämistä koskevan yleislausekkeen. Siten, jos jollekin olosuhteelle tai toimenpiteelle on annettu sellainen sisältö tai muoto, joka ei vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta, tai jos on

ryhdytty muuhun toimenpiteeseen ilmeisesti siinä tarkoituksessa, että verosta vapauduttaisiin, olisi veroa määrättäessä meneteltävän asian varsinaisen luonteen tai tarkoituksen mukaisesti.

28 §. Rangaistussäännös. Pykälässä olisi viittaussäännös rikoslain (39/1889) 29 luvun 1—3 §:n veropetosta koskeviin säännöksiin, joita sovellettaisiin myös pankkiveroon.

29 §. Voimaantulo. Laki ehdotetaan tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 2013 ja se olisi voimassa 31 päivään joulukuuta 2015. Lakia sovellettaisiin vuosilta 2013—2015 suoritettavaan pankkiveroon.

1.2 Laki elinkeinotulon verottamisesta

Elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 16 §:ää ehdotetaan muutettavaksi siten, että pykälään lisättäisiin uusi 10 kohta. Kohdan mukaan talletuspankkien pankkivero ei olisi verotuksessa vähennyskelpoinen erä. Pykälän 9 kohtaan tehtäisiin 10 kohdan lisäämisestä johtuva tekninen muutos.

1.3 Laki verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta

18 §. Verohallinnon oikeus tietojen omaloitteiseen antamiseen. Pankkiverosta annetun lain 26 §:n mukaan Verohallinto voisi pyytää Finanssivalvonnalta lausuntoja pankkiveroa koskevissa asioissa. Lausunto voisi koskea yksittäisen verovelvollisen velvollisuutta suorittaa pankkivero ja pankkiveron perustetta. Pankkiveroa koskevat verotustiedot ja -asiakirjat ovat salassa pidettäviä verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain mukaisesti.

Jotta Verohallinto voisi salassapitosäännöksistä poiketen luovuttaa Finanssivalvonnalle lausunnon antamista varten tarpeelliset yksittäistä verovelvollista koskevat verotustiedot, 18 §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 8 kohta, jossa säädetään Verohallinnon oikeudesta antaa tarpeelliset verotustiedot Finanssivalvonnalle lausunnon antamiseksi pankkiveron määräämistä koskevassa asiassa. Pykälän 7 kohtaan tehtäisiin 8 kohdan lisäämisestä johtuva tekninen muutos.

20 §. Tietojen antaminen erälle viranomaisille. Lain 20 §:ään ehdotetaan lisättä-

väksi uusi 7 kohta Verohallinnon oikeudesta antaa pyynnöstä tarpeelliset verotustiedot Finanssivalvonnalle lausunnon antamiseksi pankkiveron määräämistä koskevassa asiassa. Säännös on tarpeen, jotta Finanssivalvonta voisi pyytää Verohallinnolta mahdollisesti tarvitsemansa lisätiedot Finanssivalvonnan käsiteltävänä olevassa lausuntoasiassa. Pykälän 6 kohtaan tehtäisiin 7 kohdan lisäämistä johtuva tekninen muutos.

2 Voimaantulo

Lait ehdotetaan tuleviksi voimaan vuoden 2013 alusta. Väliaikaisesta pankkiverosta annettua lakia sovellettaisiin verovuosina 2013—2015 ja laki olisi voimassa 31 päivään joulukuuta 2015.

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki**väliaikaisesta pankkiverosta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Pankkivero

Tässä laissa säädetään valtiolle verovuosi-
na 2013—2015 suoritettavasta pankkiveros-
ta.

2 §

Verovelvollinen

Pankkiveroa on velvollinen suorittamaan
luottolaitostoiminnasta annetun lain
(121/2007) 9 §:ssä tarkoitettu suomalainen
talletuspankki, joka harjoittaa talletuspankki-
toimintaa verovuoden alkaessa.

3 §

Verovuosi

Verovuosi on kalenterivuosi

4 §

Pankkiveron määrä

Pankkiveron määrä on 0,125 prosenttia tal-
letuspankin luottolaitostoiminnasta annetun
lain mukaisessa vakavaraisuuslaskennassaan
soveltamasta talletuspankin riskipainotettujen
erien yhteismäärästä, jäljempänä *riskipaino-
tettujen erien määrä*.

Verovuoden pankkiveron määrä määräytyy
verovuotta edeltävän kalenterivuoden viimei-
senä päivänä olleiden riskipainotettujen erien
määrän mukaan.

5 §

Toimivaltainen viranomainen

Verohallinnon tehtävänä on veron suorit-
tamisen valvonta, veron maksuunpano ja pa-
lauttaminen sekä veronkanto.

6 §

Pankkiveron maksaminen ja ilmoittaminen

Verovelvollisen on maksettava vero sekä
ilmoitettava veron määrää ja perustetta kos-
kevat tiedot Verohallinnolle verovuoden ai-
kana viimeistään 30 päivänä huhtikuuta.

Verohallinto antaa tarkemmat määräykset
veron maksutavasta ja ilmoitettavista tiedois-
ta.

7 §

Veron maksuunpano

Jos veroa ei ole maksettu 6 §:ssä säädetys-
sä ajassa, Verohallinto maksuunpanee veron
veronlisäyksineen verovelvollisen maksetta-
vaksi.

Jos veroa on hakijan antamien virheellisten
tai puutteellisten tietojen johdosta palautettu
liikaa, Verohallinto maksuunpanee liikaa pa-
lautetun määrän veronlisäyksineen.

Maksuunpanoa koskeva päätös on tehtävä
viimeistään viiden vuoden kuluessa sen ve-
rovuoden päättymisestä, jolta vero on jäänyt
suorittamatta tai jota virheellinen palautus-
päätös koskee. Ennen maksuunpanoa vero-
velvolliselle on varattava tilaisuus selvityk-
sen antamiseen.

8 §

Arviomaksuunpano

Jos verovelvollinen on laiminlyönyt veron ilmoittamisen kokonaan tai on ilmoittanut sitä ilmeisesti liian vähän, eikä ole kehotuksesta huolimatta antanut veron määräämistä varten tarvittavia tietoja, Verohallinnon on arvioidava veron määrä ja maksuunpantava vero veronlisäyksineen verovelvollisen maksettavaksi. Maksuunpano on toimitettava viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jolta vero on jäänyt suorittamatta.

Ennen arviomaksuunpanoa on verovelvolliselle varattava tilaisuus selvityksen antamiseen.

9 §

Veronlisäys

Jos vero maksetaan 6 §:ssä säädetyn määräajan jälkeen, verovelvollisen on veron maksamisen yhteydessä oma-aloitteisesti maksettava veronlisäystä. Jos veroa ei ole maksettu ilman veron maksuunpanoa tai jos verovelvollinen ei ole oma-aloitteisesti maksanut veronlisäystä, Verohallinto maksuunpantaa verolle veronlisäystä.

Veronlisäyksen laskemisesta säädetään veronlisäyksestä ja viivekorosta annetussa laissa (1556/1995). Veronlisäys lasketaan 7 §:n 2 momentissa tarkoitettussa tilanteessa kuitenkin palautuksen maksupäivästä asetettavaan eräpäivään, viimeksi mainittu päivä mukaan lukien.

10 §

Veronkorotus

Jos verovelvollinen on ilman pätevää syytä antanut ilmoituksen tai muun tiedon tai asiakirjan olennaisesti myöhässä, virheellisenä tai olennaisesti puutteellisenä taikka jos verovelvollinen on muutoin laiminlyönyt kokonaan tai osittain ilmoittamisvelvollisuutensa, eikä laiminlyöntiä ole pidettävä vähäisenä, veron määrää voidaan maksuunpanon yhteydessä korottaa enintään 30 prosentilla.

Jos verovelvollinen on tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta antanut puutteellisen, erehdyttävän tai väärän ilmoituksen, muun tiedon tai asiakirjan taikka jättänyt muutoin ilmoittamisvelvollisuutensa täyttämättä, ja menettely on ollut omiaan aiheuttamaan sen, että veroa olisi jäänyt määräämättä, veron määrää voidaan korottaa vähintään 20 prosentilla ja enintään 50 prosentilla.

Jos 2 momentissa tarkoitettua verovelvollisen menettelyä ottaen huomioon sillä saavutettavissa oleva hyöty ja asiaan muutoin vaikuttavat olosuhteet on pidettävä törkeänä, veron määrää voidaan korottaa vähintään 50 prosentilla ja enintään 100 prosentilla.

Korotus määrätään siitä veron määrästä, jota 1—3 momentissa tarkoitettu laiminlyönti on koskenut.

11 §

Valitusosoitus ja maksuunpannun veron maksaminen

Kun verovelvolliselle maksuunpannaan veroa, veronkorotusta tai veronlisäystä, verovelvolliselle on annettava päätös, johon on liitetty valitusosoitus. Valtiovarainministeriön asetuksella säädetään ajankohdasta, jolloin vero on maksettava.

12 §

Veronkanto

Pankkiveron kanton, perintään ja palauttamiseen sovelletaan veronkantolakia (609/2005) ja sen nojalla annettuja säädöksiä ja määräyksiä.

13 §

Vastuu verosta yritysjärjestelytilanteissa

Jos verovelvollinen on verovuoden aikana osallisena sulautumisessa tai jakautumisessa, myös sulautumisessa tai jakautumisessa vastaanottavana yhteisönä oleva yhteisö vastaa kyseisenä verovuonna suoritettavasta pankkiverosta.

Jos verovelvollinen luovuttaa verovuoden aikana liiketoimintansa joko kokonaan tai

osittain, myös liiketoiminnan vastaanottanut yhteisö vastaa siitä osasta verovuonna suoritettavasta pankkiverosta, joka vastaa liiketoiminnan vastaanottaneelle yhteisölle siirtyneiden riskipainotettujen erien suhteellista osuutta liiketoiminnan luovuttaneen talletuspankin riskipainotettujen erien kokonaisuudesta ennen luovutusta.

Verovastuun toteuttamista säädetään veronkantolain 40 ja 41 §:ssä.

14 §

Aiheettomasti suoritettu vero

Jos veroa on suoritettu aiheettomasti tai liikaa, Verohallinto palauttaa hakemuksesta liikaa suoritettua veroa.

Hakemus on tehtävä viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jolta vero on suoritettu.

15 §

Oikaisu verovelvollisen hyväksi

Jos Verohallinto verovelvollisen valituksen johdosta tai muutoin toteaa, että sen päätös on verovelvollisen vahingoksi virheellinen, Verohallinnon on oikaistava päätöksessä oleva virhe. Verovelvollisella on oikeus saada virheen johdosta liikaa maksettavaksi määrätty vero tai vero, joka oli päätetty jättää palauttamatta, palautuksena, jollei asiaa ole valitukseen annetulla päätöksellä ratkaistu.

Oikaisu voidaan tehdä viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jota oikaistava päätös koskee tai 60 päivän kuluessa oikaistavan päätöksen tekemisestä taikka verovelvollisen sanottujen määräaikaisten kuluessa tekemän vaatimuksen perusteella myöhemmin.

16 §

Muutoksenhaku hallinto-oikeuteen

Verohallinnon päätökseen haetaan muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen. Muutosta haetaan siltä hallinto-oikeudelta, jonka tuo-

miopiirissä verovelvollisen kotikunta on ollut verovuotta edeltävän vuoden lopussa. Veronsaajien puolesta valitusoikeus on Veronsaajien oikeudenvallontayksiköllä. Valituskirjelmä on toimitettava valitusajassa Verohallintoon tai hallinto-oikeuteen.

Verovelvollisen valitusaika on viisi vuotta verovuoden päättymisestä, kuitenkin aina 60 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Veronsaajien oikeudenvallontayksikön valitusaika on 30 päivää päätöksen tekemisestä.

Jos Verohallinto oikaisee päätöstään 15 §:ssä tarkoitettulla tavalla verovelvollisen vaatimuksen mukaisesti, valitus raukeaa. Siltä osin kuin Verohallinto katsoo, että verovelvollisen valitus ei anna aihetta päätöksen oikaisemiseen, Verohallinnon on annettava valituksen johdosta lausuntonsa ja siirrettävä valitus tältä osin hallinto-oikeuden käsiteltäväksi.

Hallinto-oikeuden on varattava valituksen ja lausunnon johdosta, Veronsaajien oikeudenvallontayksikön tekemästä valituksesta verovelvolliselle, ja verovelvollisen tekemästä valituksesta Veronsaajien oikeudenvallontayksikölle, tilaisuus vastineen antamiseen sekä tarvittaessa muutoksenhakijalle tilaisuus vastaselityksen antamiseen.

17 §

Muutoksenhaku korkeimpaan hallinto-oikeuteen

Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Valitusoikeus korkeimpaan hallinto-oikeuteen on niillä, jotka voivat hakea muutosta Verohallinnon päätökseen. Muutoksenhaussa noudatetaan tällöin verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) 70 ja 71 §:ää.

18 §

Veron suorittaminen muutoksenhaun aikana

Vero on muutoksenhausta huolimatta maksettava säädettynä aikana.

19 §

*Verosta vastuussa olevan muutoksenhakuoi-
keus*

Mitä tässä 15 ja 16 §:ssä säädetään verovelvollisesta, sovelletaan myös verosta 13 §:n nojalla vastuussa olevaan.

20 §

*Veronsaajien oikeudenvilvontayksikön kuu-
leminen ja tiedoksianto*

Veronsaajien oikeudenvilvontayksikköä kuullaan ja päätös annetaan tiedoksi siten, että Veronsaajien oikeudenvilvontayksikölle varataan tilaisuus tutustua verotusasiakirjoihin.

21 §

*Päätös Veronsaajien oikeudenvilvontayksi-
kön pyynnöstä*

Jos Veronsaajien oikeudenvilvontayksikkö katsoo, että verovelvollisen maksettavaksi olisi määrättävä veroa, veronlisäystä tai veronkorotusta, Verohallinnon on Veronsaajien oikeudenvilvontayksikön pyynnöstä tehtävä asiassa päätös, johon liitetään valitusosoitus.

22 §

*Verotuksen muuttaminen muutoksenhaun pe-
rusteella*

Jos muutoksenhaun johdosta annetun päätöksen perusteella vero on poistettava tai sitä on alennettava, Verohallinto muuttaa verotusta ja palauttaa takaisin liikaa maksetun veron korkoseuraamuksineen.

Jos muutoksenhaun johdosta annetun päätöksen perusteella veroa tulee määrättäväksi tai veroa on korotettava, Verohallinto antaa uuden päätöksen ja perii maksamattoman veron korkoseuraamuksineen.

23 §

Palautettavalle määrälle maksettava korko

Veroa palautettaessa palautettavalle määrälle maksetaan veronkantolain 22 §:ssä säädetty korko. Korko lasketaan veron maksupäivästä palautuspäivään.

24 §

Tiedonantovelvollisuus ja verotarkastus

Verovelvollisen on vaadittaessa annettava Verohallinnolle veron suorittamisen valvontaa ja maksuunpanoa varten tarvittavat tiedot, asiakirjat ja muu tarpeellinen selvitys pankkiveron suorittamisvelvollisuudesta ja perusteista.

Verotarkastuksessa on voimassa, mitä verotusmenettelystä annetun lain 14 §:ssä säädetään.

25 §

Verohallinnon tiedonsaanti ja tarkastusoikeus

Verohallinnon oikeuteen saada salassapitosäännösten ja muiden tiedonsaantia koskevien rajoitusten estämättä verotusta tai muutoksenhakua koskevan asian käsittelyä varten tietoja sivulliselta ja viranomaiselta sekä oikeuteen tarkastaa ne asiakirjat, joista sivullisen tiedonantovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja voi olla saatavilla sovelletaan verotusmenettelystä annetun lain 19—25 §:ää.

26 §

Finanssivalvonnan tiedonantovelvollisuus

Finanssivalvonnan on kunkin verovuoden tammikuun 31 päivään mennessä toimitettava Verohallinnolle verovalvontaa varten luettelo talletuspankeista, jotka ovat verovuonna velvolliset suorittamaan pankkiveroa.

Finanssivalvonnan on ilmoitettava Verohallinnolle, jos se havaitsee, että verovelvollisen vakavaraisuusvalvontaa varten Finanssivalvonnalle ilmoittama kalenterivuoden

viimeistä päivää koskeva riskipainotettujen erien määrä on virheellinen.

Finanssivalvonnan on annettava Verohallinnon pyynnöstä lausuntoja yksilöityjen verovelvollisten pankkiveron suorittamisvelvollisuudesta ja perusteista.

27 §

Veron kiertäminen

Jos jollekin olosuhteelle tai toimenpiteelle on annettu sellainen sisältö tai muoto, joka ei vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta, tai jos on ryhdytty muuhun toimenpiteeseen ilmeisesti siinä tarkoituksessa, että verosta vapauduttaisiin, verotuksessa on meneteltävä asian varsinaisen luonteen tai tarkoituksen mukaisesti.

28 §

Rangaistussäännös

Rangaistus veron lainvastaisesta välttämisestä ja sen yrittämisestä säädetään rikoslain (39/1889) 29 luvun 1—3 §:ssä.

29 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 ja on voimassa 31 päivään joulukuuta 2015.

Lakia sovelletaan verovuosina 2013—2015.

2.

Laki

elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 16 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan elinkeinotulon verottamisesta annetun lain (360/1968) 16 §:n 9 kohta, sellaisena kuin se on laissa 1077/2008, sekä
lisätään 16 §:ään, sellaisena kuin se on laeissa 859/1981, 1164/1990, 717/2004, 1134/2005 ja 1077/2008, uusi 10 kohta seuraavasti:

16 §

Tulon hankkimisesta tai säilyttämisestä johtuneita menoja eivät ole:

9) osakeyhtiön omista osakkeista suorittama määrä, ellei 18 §:n 3 momentissa toisin säädetä;

10) väliaikaisesta pankkiverosta annetun lain (/) nojalla suoritettava pankkivero.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

3.

Laki**verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain 18 ja 20 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain (1346/1999) 18 §:n 1 momentin 7 kohta ja 20 §:n 6 kohta, sellaisina kuin ne ovat laissa 1500/2011, sekä

lisätään 18 §:n 1 momenttiin, sellaisena kuin se on osaksi laeissa 504/2008, 525/2009 ja 1500/2011, uusi 8 kohta ja 20 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi laissa 1500/2011, uusi 7 kohta seuraavasti:

18 §

Verohallinnon oikeus tietojen oma-aloitteiseen antamiseen

Verohallinto voi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa omasta aloitteestaan verotustietoja verovelvollista koskevine tunnistetietoineen:

7) Finanssivalvonnalle ulkomaisen rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuden täyttämiseen sekä verojen perimisvelvollisuuteen liittyviä rahastoyhtiön ja verovelvollisen verotustietoja, joilla saattaa olla merkitystä arviotaessa, onko ulkomaisen rahastoyhtiön Suomeen perustamaa sijoitusrahastoa hallinnoitaessa olennaisesti rikottu Suomessa yleisen edun turvaamiseksi voimassa olevaa lainsäädäntöä sijoitusrahastolain (48/1999) 18 j §:ssä tarkoitetulla tavalla;

8) Finanssivalvonnalle väliaikaisesta pankkiverosta annetun lain (/) 26 §:n 3 momentissa tarkoitetun pankkiveron suorittamisvelvollisuutta ja perusteita koskevan

lausunnon antamista varten tarpeelliset verotustiedot.

20 §

Tietojen antaminen erälle viranomaisille

Verohallinto voi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa pyynnöstä:

6) Finanssivalvonnalle sijoitusrahastolain 18 j §:ssä tarkoitettua arviointia varten tarpeellisia ulkomaisen rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuteen ja verojen perimisvelvollisuuteen liittyviä rahastoyhtiön ja verovelvollisen verotustietoja;

7) Finanssivalvonnalle väliaikaisesta pankkiverosta annetun lain (/) 26 §:n 3 momentissa tarkoitetun pankkiveron suorittamisvelvollisuutta ja perusteita koskevan lausunnon antamista varten tarpeelliset verotustiedot.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

Helsingissä 22 päivänä marraskuuta 2012

Pääministerin sijainen, valtiovarainministeri

JUTTA URPILAINEN

Erityisasiantuntija *Tarja Järvinen*

2.**Laki****elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 16 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan elinkeinotulon verottamisesta annetun lain (360/1968) 16 §:n 9 kohta, sellaisena kuin se on laissa 1077/2008, sekä
lisätään 16 §:ään, sellaisena kuin se on laeissa 859/1981, 1164/1990, 717/2004, 1134/2005 ja 1077/2008, uusi 10 kohta seuraavasti:

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

16 §
Tulon hankkimisesta tai säilyttämisestä johtuneita menoja eivät ole:

9) osakeyhtiön omista osakkeista suorittama määrä, ellei 18 §:n 3 momentissa toisin säädetä.

16 §
Tulon hankkimisesta tai säilyttämisestä johtuneita menoja eivät ole:

9) osakeyhtiön omista osakkeista suorittama määrä, ellei 18 §:n 3 momentissa toisin säädetä;

10) väliaikaisesta pankkiverosta annetun lain (/) nojalla suoritettava pankkivero.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

3.

Laki**verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain 18 ja 20 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain (1346/1999) 18 §:n 1 momentin 7 kohta ja 20 §:n 6 kohta, sellaisina kuin ne ovat laissa 1500/2011, sekä

lisätään 18 §:n 1 momenttiin, sellaisena kuin se on osaksi laeissa 504/2008, 525/2009 ja 1500/2011, uusi 8 kohta ja 20 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi laissa 1500/2011, uusi 7 kohta seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

18 §

18 §

Verohallinnon oikeus tietojen oma-aloitteiseen antamiseen

Verohallinnon oikeus tietojen oma-aloitteiseen antamiseen

Verohallinto voi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa omasta aloitteestaan verotustietoja verovelvollista koskevine tunnistetietoineen:

Verohallinto voi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa omasta aloitteestaan verotustietoja verovelvollista koskevine tunnistetietoineen:

7) Finanssivalvonnalle ulkomaisen rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuden täyttämiseen sekä verojen perimisvelvollisuuteen liittyviä rahastoyhtiön ja verovelvollisen verotustietoja, joilla saattaa olla merkitystä arvioitaessa, onko ulkomaisen rahastoyhtiön Suomeen perustamaa sijoitusrahastoa hallinnoitaessa olennaisesti rikottu Suomessa yleisen edun turvaamiseksi voimassa olevaa lainsäädäntöä sijoitusrahastolain (48/1999) 18 j §:ssä tarkoitetulla tavalla.

7) Finanssivalvonnalle ulkomaisen rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuden täyttämiseen sekä verojen perimisvelvollisuuteen liittyviä rahastoyhtiön ja verovelvollisen verotustietoja, joilla saattaa olla merkitystä arvioitaessa, onko ulkomaisen rahastoyhtiön Suomeen perustamaa sijoitusrahastoa hallinnoitaessa olennaisesti rikottu Suomessa yleisen edun turvaamiseksi voimassa olevaa lainsäädäntöä sijoitusrahastolain (48/1999) 18 j §:ssä tarkoitetulla tavalla;

8) *Finanssivalvonnalle väliaikaisesta pankkiverosta annetun lain (/) 26 §:n 3 momentissa tarkoitetun pankkiveron suorittamisvelvollisuutta ja perusteita koskevan lausunnon antamista varten tarpeelliset verotustiedot.*

20 §

20 §

Tietojen antaminen eräille viranomaisille

Tietojen antaminen eräille viranomaisille

Verohallinto voi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa pyynnöstä:

Verohallinto voi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa pyynnöstä:

6) Finanssivalvonnalle sijoitusrahastolain 18 j §:ssä tarkoitettua arviointia varten tar-

6) Finanssivalvonnalle sijoitusrahastolain 18 j §:ssä tarkoitettua arviointia varten tar-

peellisiä ulkomaisen rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuteen ja verojen perimisvelvollisuuteen liittyviä rahastoyhtiön ja verovelvollisen verotustietoja.

peellisiä ulkomaisen rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuteen ja verojen perimisvelvollisuuteen liittyviä rahastoyhtiön ja verovelvollisen verotustietoja;

7) *Finanssivalvonnalle väliaikaisesta pankkiverosta annetun lain (/) 26 §:n 3 momentissa tarkoitetun pankkiveron suorittamisvelvollisuutta ja perusteita koskevan lausunnon antamista varten tarpeelliset verotustiedot.*

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä kuu-
ta 20 . _____